

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 39 0 K 056675 24 Kž 2
Zenica, 14.01.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Bajramović-Softić Amele, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Burić Sabahete, u krivičnom predmetu protiv Husić Eseda, zbog krivičnog djela primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ BiH, odlučujući o žalbama, optuženog, branitelja optuženog, advokata Ajanović Mirnesa iz Tuzle i kantonalne tužiteljice iz Zenice, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 056675 22 K 2 od 15.04.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.01.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Žalbe, branitelja optuženog Husić Eseda, žalba optuženog i kantonalne tužiteljice u Zenici, odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 056675 22 K 2 od 15.04.2024. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 056675 22 K 2 od 15.04.2024. godine, optuženi Husić Esed oglašen je krivim da je u vrijeme, mjestu i na način kako je to pobliže opisano u izreci presude, počinio krivično djelo primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ BiH, pa ga je sud primjenom navedenih zakonskih propisa kao i odredbi člana 42., 43., 49., 50. i 51. KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca. Odredbom člana 76. stav 1. u vezi sa stavom 2. KZ FBiH optuženom je izrečena sigurnosna mjera zabrana vršenja poziva, aktivnosti ili funkcije u trajanju od 3 (tri) godine dana od dana pravosnažnosti presude, s tim da se vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja sigurnosne mjere. Istom presudom odredbama člana 114. stav 1. u vezi sa odredbom člana 380. stav 4. KZ FBiH optuženom je oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 150,00 KM, te je naloženo optuženom da u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude navedeni iznos uplati na račun Federacije Bosne i Hercegovine. Također odredbom člana 199. stav 2. tačke g. u vezi sa članom 202. ZKP FBiH optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka-paušala u iznosu od 100,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv ove presude u zakonskom roku žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica iz Zenice i presudu pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da se žalba uvaži u cijelosti i prvostepena pobijana presuda preinači u dijelu u kojem je izrečena kazna, te za navedeno krivično djelo izrekne veću kaznu zatvora, a kojom kaznom će se postići svrha kažnjavanja kako specijalna, tako i generalna.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio i branitelj optuženog Mirnes Ajanović, advokat iz Tuzle i presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povreda Krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni s prijedlogom da se žalba uvaži prvostepena presuda preinači kojom je optuženi oglašen krivim ili da prvostepenu presudu ukine i zakaže pretres. Tražio je da o sjednici vijeća bude obaviješten kao i optuženi.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio i optuženi i presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži i drugostepeni sud donese oslobađajuću presudu. Tražio je da bude obaviješten o sjednici vijeća.

U odgovoru na žalbu branitelj optuženog Mirnes Ajanović, advokat iz Tuzle je predložio da se žalba kantonalnog tužilaštva odbije kao neosnovana.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu člana 319. ZKP FBiH, na koju nije pristupio branitelj optuženog, Mirnes Ajanović iako je uredno obaviješten, dok je optuženi pristupio i izjavio da u cijelosti ostaje pri navodima iz žalbe branitelja te pri svim navodima iz lične žalbe te pri odgovoru branitelja na žalbu tužiteljice a zatim je istakao da nikada nije pogovorio ni jednu riječ sa njima te da nije počinio krivično djelo.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog, optuženog i kantonalne tužiteljice, imajući pri tome u vidu i navode iz odgovora na žalbu te u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, pazeći po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalbom branitelja optuženog a i ličnom žalbom optuženog presuda se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka koju povredu optuženi žalbom kvalifikuje po obliku bitne povrede iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH tvrdnjom da prvostepeni sud u ponovljenom postupku nije u presudi obrazložio niti naveo razloge o odlučnim činjenicama na osnovu kojih je utvrđena krivnja. Posebno ističe da sud nije obrazložio kako je navodno optuženi primio dodatnih 50,00 KM od svjedoka A. K. te da svjedok Ž. Dž. uopće nije vidjela primopredaju novca niti čula bilo kakav razgovor između njega i svjedoka K.. Također navodi kao i branitelj u svojoj žalbi da nisu dati razlozi koji su opredijelili sud da povjeruje iskazu svjedoka A. K. a koji je više puta davao izjave u fazi istrage te da nije cijenjen ni iskaz sa glavnog pretresa koji je održan u ponovnom postupku. Iz sadržaja žalbe branitelja ne proizilazi da je isti dao obrazloženje bilo kojeg oblika bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. ZKP FBiH ali iz sadržaja žalbe se može zaključiti da se presuda pobija iz razloga što prvostepeni sud nije obrazložio svoje zaključke koji se odnose na postojanje odlučnih činjenica kada se radi o prijemu novca od strane optuženog te da je u konkretnom slučaju, kako to tvrdi i optuženi u svojoj žalbi uslijed nedostatka dokaza i zbog postojanja sumnje u vjerodostojnost iskaza svjedoka A. K. a sud bio dužan primijeniti načelo in dubio pro reo u korist optuženog.

Navedeni žalbeni prigovori nisu osnovani. Naime, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude prvostepeni sud je prije svega iznio bitan sadržaj svih provedenih dokaza, kako optužbe tako i odbrane, i to kako onih subjektivne tako i materijalne prirode. Potom je navedene dokaze cijenio kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi i dao je u obrazloženju presude, po ocjeni ovog suda, jasne i određene razloge, a nakon analize svih provedenih dokaza dovodeći ih u vezu i sa iskazom optuženog kao svjedoka, pa je na osnovu takve ocjene izveo pravilne zaključke u pogledu svih pravno relevantnih činjenica. Prvostepeni sud je u cijelosti postupio u smislu odredbe člana 305. stav 7. i člana 296. stav 2. ZKP FBiH. Sve razloge koje je iznio

prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude kao razloge zbog čega je poprimio utvrđenim odlučne činjenice na način kako je to navedeno u izreci pobijane presude, prihvata u potpunosti i ovaj sud. Zbog toga ovaj sud zaključuje da pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, te da su žalbeni prigovori koji se odnose na tvrdnje o počinjenju ove povrede neprihvatljivi.

Kada se radi o pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja kao osnovu zbog kojih se žalbom branitelja i ličnom žalbom optuženog pobija prvostepena presuda, primjetno je da se branitelj i optuženi u žalbiama opširno bave analizom iskaza svjedoka A. K. a te u tom pravcu se poziva na iskaze koje je svjedok A. K. davao u fazi istrage i to kako u PU Tešanj 05.03.2019. godine, u PU Zenica 02.04.2019. godine kao i na iskaze koje je svjedok A. K. dao pred tužilaštvom 24.04.2019. i 16.05.2019. godine te navodi da svjedok nije pominjao optuženog kao potencijalnog izvršioca krivičnog djela osim što ga je kao takvog naveo u izjavi datoj u PU Zenica 02.04.2019. godine na način i u dijelu u kojem A. K. navodi da ima sačinjen spisak u kojem je evidentirana predaja novca ispitivačima. Na navedene iskaze u žalbi ukazuje i optuženi te žalitelji saglasno ističu i iznose svoj zaključak da je u ovom slučaju samo tačno da je Ž. Dž. dala novac instruktoru A. K. u na njegovu traženje, ali da je vjerovatno A. K. novac zadržao za sebe te da taj novac nije predao optuženom, jer nije Ž. Dž. u svom iskazu istakla da je vidjela da li je svjedok A. K. predao novac optuženom. Žalitelji smatraju da je presuda zasnovana na pretpostavkama i da je iskaz svjedoka A. K. a kontradiktoran i da nije vjerodostojan, a posebno u pogledu načina (koji je naveo svjedok A. K.), kada se radi o predaji novca optuženom dok se nalazio u vozilu.

Navedeni žalbeni prigovori branitelja i optuženog, kojima se želi osporiti uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza A. K. a i zaključak prvostepenog suda da je iskaz uvjerljiv i da može poslužiti kao osnov za izvođenje zaključka o tome da je optuženi primio od svjedoka A. K. a ukupan iznos od 150,00 KM da bi kandidatkinja Ž. Dž. lakše položila praktični dio vozačkog ispita, ne mogu se prihvatiti osnovanim.

Po nalaženju ovog suda, prvostepeni sud je imao dovoljan osnov u iskazu A. K. a koji je cijenjen u njegovoj ukupnosti te posebno u vezi sa iskazom svjedoka Ž. Dž., te u vezi sa materijalnim dokazima (personalna evidencija – rokovnik) u kome je svjedok vodio evidenciju kome je od ispitivača dat novac da bi kandidat lakše položio vozački ispit, da izvede po ocjeni ovog suda pravilan zaključak da je optuženi na način kako je to opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude primio od svjedoka A. K. a iznos od ukupno 150,00 KM a što predstavlja bitan elemenat-radnju izvršenja predmetnog krivičnog djela primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH. Svjedok A. K. je u fazi istrage u PU Zenica istakao da je optuženi uzeo novac od njega dok su se nalazili još u vozilu prilikom obavljanja praktičnog dijela ispita od strane kandidatkinje, svjedokinje Ž. Dž.. Također je naveo da poznaje optuženog Husić Eseda iz vremena dok je radio kao instruktor i da poznaje Ž. Dž. koja ga je za vrijeme obuke pitala za mogućnost čašćenja tj. da se položi ispit na što je on njoj odgovorio kao i svakom drugom kandidatu da postoji mogućnost ali zavisi koji ispitivač će doći i ko će je prozvati, te kada su došli na ispit Dž. je prozvao Esed Husić te je on rekao Esedu da je kandidatkinja voljna počastiti, odnosno da bi dala novac da položi ispit na što mu je optuženi Husić odgovorio da može riješit ćemo to kad bude trajao ispit. Navedene tvrdnje svjedok je ponovio i na glavnom pretresu kroz direktno ali i unakrsno ispitivanje, dosljedno ostajući pri navodima da je optuženi od njega primio novac da bi kandidatkinja Ž. Dž. lakše položila praktični dio vozačkog ispita. Objasnio je svjedok i način davanja kako iznosa od 100 KM, tako i iznosa od 50 KM, optuženom, dok su se nalazili u vozilu za vrijeme trajanja praktičnog dijela ispita. Navedene činjenice iz iskaza svjedoka A. K. a, ne mogu se dovesti u sumnju suprotnim žalbenim prigovorima žalitelja i sopstvenom ocjenom koju iznose u žalbama, zaključujući

proizvoljno i bez uporišta u drugim dokazima, da je iskaz svjedoka netačan i neuvjerljiv. Prvostepeni sud je prilikom izvođenja zaključka o vjerodostojnosti iskaza svjedoka A., isti doveo u vezu sa iskazom svjedokinje Ž. Dž. , koja je potvrdila da je svjedoku dala iznos od 100 KM da bi lakše položila ispit i da je naknadno dala još 50 KM svjedoku, naime toga što je svjedok dao optuženom i svojih 50 KM . Osim toga iz personalne evidencije proizilazi da je svjedok A. vodio evidenciju o tome kome je od ispitivača dao novac, pa tako iz te evidencije, na koju se poziva prvostepeni sud kao potvrdu uvjerljivosti iskaza svjedoka, proizilazi da je sa kandidata Ž. Dž. naveo da je prvi put polagala kod ispitivača M. M. a da je prilikom drugog ispita ispitivač bio Husić Esed i da je u evidenciji navedena oznaka (++). Svjedok je obrazložio da to znači da je Ž. Dž. dala novac i položila ispit. Kada se radi o personalnoj evidenciji žalitelji prigovaraju da spisak kandidata koje je obučavao instruktor A. K. nije sačinjen hronološki kako su kandidati polagali praktični dio vozačkog ispita. Međutim, ovaj prigovor je prvostepeni sud odbio a koje razloge prihvata i ovaj sud jer se u konkretnom slučaju ne radi o nekoj javnoj ispravi za koju je unaprijed propisan način njenog sačinjavanja i obrade, za koju su propisani obavezni elementi koji se unose u takvu ispravu. Radi se o privatnoj evidenciji instruktora A. koju evidenciju je on direktno i dobrovoljno predao Kantonalnom tužilaštvu u toku istrage a u njoj je on navodio imena kandidata, datume polaganja vozačkog ispita i vodio evidenciju da li je tom prilikom dat novac ispitivaču. I kada bi se prihvatilo tačnim da je u evidenciji netačan redoslijed kandidata koji su položili, kako to žalba ističe, ovaj sud nalazi da ta okolnost nije od relevantnog značaja za razrješenje predmetne krivične stvari, obzirom da iz iskaza svjedoka A. K. a te iskaza svjedoka Ž. Dž. , na koji se osnovano poziva prvostepeni sud pri izvođenju zaključka da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, proizilaze nesumnjive odlučne činjenice koje se odnose na to da je svjedok Ž. Dž. istakla da je dala instruktoru A. K. u novac, na dan prije ispita kao garanciju da će položiti ispit i to mu dala 100,00 KM kada je vršila dodatnu obuku. Prije davanja novca razgovarala je sa K. pošto je bila pod velikim stresom jer nije položila prvi put ispit pa da bi smanjila stres K. je dala novac kako bi položila ispit, a na dan ispita prije samog polaganja K. je njoj rekao da je sve dogovorio ali da postoje mogućnosti da će trebati dati još nakon ispita. Potvrdila je svjedokinja ovu izjavu iz istrage i na glavnom pretresu, nakon što joj je predočena od strane tužiteljice te je istakla i to da nije vidjela kada je i kako svjedok A. dao novac optuženom. Nedvojbeno je i konzistentno tvrdila u svojim iskazima da je u toku vožnje čula razgovor između svjedoka A. i optuženog kada se instruktor obratio ispitivaču (optuženom) rekavši nešto kao „ovo je dogovoreno“. Potvrdila je da je taj dan položila ispit i da je imala grešku prilikom kretanja vozilom iu uzbrdicu i da joj je pomogao svjedok A..

Kada se imaju u vidu činjenice i okolnosti iz iskaza ključnih svjedoka događaja, A. K. a i Ž. Dž. te kada se isti dovedu u vezu sa materijalnim dokazima, kako je to učinio prvostepeni sud i obrazložio u pobijanoj presudi, nalazi se prihvatljivim zaključak prvostepenog suda da je iskaz svjedoka A. K. a vjerodostojan i saglasan u odlučnim činjenicama sa iskazom svjedoka Ž. Dž. , slijedom čega se svi suprotni žalbeni prigovori branioca i optuženog, kojima se nastojao dovesti u pitanje i sumnju kredibilitet svjedoka A. K. a, nalaze neosnovanim.

Pri ocjeni uvjerljivosti i vjerodostojnosti, tačnosti i istinitosti i same relevantnosti iskaza svjedoka A. K. i Ž. Dž. prvostepeni sud je cijenio osobito iskaz optuženog Husić Eseda kao svjedoka te je na strani 19 i 20. pobijane presude prezentirao sadržaj iskaza optuženog koji se u suštini svodi na osporavanje počinjenog krivičnog djela i isticanje da svjedoka A. K. a optuženi poznaje samo poslovno te da tokom polaganja praktičnog dijela od strane kandidatkinje Ž. Dž. za koju optuženi ne spori da je kod njega polagala i da joj je instruktor bio A. K. , neprihvatljivom se ocjenjuje tvrdnja optuženog da nije imao nikakav kontakt sa A. K. om prije ispita kao i osporavanje izjave svjedoka A. i Ž. Dž. u pogledu razgovora optuženog i A. i obraćanja svjedoka optuženom sa riječima „ovo je dogovoreno“. Prvostepeni sud je kao

neosnovanu našao odbranu optuženog kojom negira ovaj razgovor i o tome je prvostepeni sud dao jasne i za ovaj sud prihvatljive razloge na strani 21. pasus prvi pobijane presude. Ti razlozi su dovoljni bili da sud izvede zaključak da je iskaz optuženog usmjeren na izbjegavanje krivične odgovornosti. Sa navedenih razloga nalaze se neprihvatljivim navodi iz žalbe kako branitelj optuženog tako i lične žalbe optuženog da nije bilo nikakvog kontakta između optuženog i svjedoka A. nakon završetka vožnje a dok su se još nalazili u vozilu kojim je svjedokinja Ž. Dž. polagala praktični dio ispita.

Iz obrazloženja pobijane presude nespornim proizilazi da je prvostepeni sud u pogledu provedenih dokaza optužbe te iskaza optuženog postupio u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 305. stav 7. istog Zakona te je izveo pravilan zaključak da je optuženi Husić Esed počinio predmetno krivično djelo primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, na način u vrijeme kako je to opisano u izreci prvostepene presude, te zbog čega nije mogao biti prihvaćen, kao vjerodostojan iskaz optuženog dat na glavnom pretresu. Također se prvostepeni sud određeno izjasnio i u odnosu na ostale dokaze odbrane koji su izvedeni tokom glavnog pretresa i ocjenu iskaza svjedoka odbrane i to M. O., M. E., M. M. i svjedoka M. M.a (koji inače nisu očevici ili neposredni sudionici kada se radi o kritičnom događaju), prvostepeni sud je dao na strani 23. pobijane presude, pravilno zaključujući, a nakon analize i ocjene iskaza navedenih svjedoka, da navedeni svjedoci nemaju nikakva saznanja vezano za postupanje optuženog Husić Eseda i činjenice navedene u izmijenjenoj optužnici a koje se odnose na polaganje praktičnog dijela vozačkog ispita u odnosu na kandidata Ž. Dž. te su ti iskazi ocijenjeni kao irelevantni za odlučivanje u predmetnom slučaju, tako da tim iskazima i po ocjeni ovog suda kao drugostepenog, nije doveden u sumnju niti diskreditovan iskaz i svjedočenje A. K. a.

Također, je prvostepeni sud cijenio i iskaze ostalih svjedoka odbrane i to B. A., D. M. i K. A. lica koja su zaposlena u MUP ZDK a koji su svaki na svoj način poduzimali određene službene radnje u postupku prijave protiv ispitivača, načina primopredaje novca između instruktora i ispitivača te pitanja vezano za personalnu evidenciju koju je vodio A. K. . Sadržaj iskaza navedenih svjedoka prvostepeni sud je naveo na strani 24. i 25. te 26. i u odnosu na te iskaze izveo pravilan zaključak da istim nije dovedeno u pitanje osnovanost optužnice a svjedoci B. A. i D. M. su potvrdili zakonito postupanje u preduzimanju radnji od strane organa gonjenja te su potkrijepili iskaz svjedoka A. K. a iskazima ovih svjedoka nije doveden u pitanje svjedoka A. K. a koji je dat na glavnom pretresu a niti iskazi koji su davani u toku istrage koji navedeni iskazi još dodatno i po ocjeni ovog suda ukazuju na vjerodostojnost iskaza A. K. a i vođene personalne evidencije i kada se dovede u vezu sa drugim dokazima optužbe nespornim proizilazi da je optuženi Husić Esed počinio krivično djelo kako je opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude.

U pogledu ocjene dokaza odbrane bitno je napomenuti i analizu i ocjenu iskaza svjedoka odbrane M. N. koju je prvostepeni sud dao na strani od 26 do 28 pobijane presude te se apsolutno neuvjerljivim cijeni iskaz navedenog svjedoka iz razloga što je svjedok u svom iskazu tvrdio da je navodni razgovor između nekog lica (kojeg ne poznaje) i drugog lica kojeg nije poznao čuo u maju 2018. godine, a naveo je da se događaj koji se optuženom stavlja na teret desio sedam do deset dana prije i da je to njemu zaparalo uši jer je kolega Esed (optuženi) već bio lišen slobode te je to njega začudilo. Proizilazi, dakle, da je svjedok M. čuo predmetni razgovor i prije nego što se desio događaj koji se optuženom stavlja na teret što je ocijenjeno nelogičnim i potpuno neuvjerljivim zbog čega je prvostepeni sud pravilno iskaz ovog svjedoka ocijenio nevjerodostojnim i bez utjecaja na činjenično stanje koje je utvrđeno na osnovu dokaza optužbe a iz kojih, po nalaženju ovog suda, proizilazi da je optuženi počinio predmetno krivično

djelo, u vrijeme, mjestu i na način kako je to navedeno činjeničnom opisu izreke pobijane presude.

O prigovorima odbrane koji su dati u toku glavnog pretresa a i ponovljeni u žalbama da svjedok A. K. nije saslušan u fazi istrage na okolnosti činjenica koje se odnose na optuženog Husić Eseda prvostepeni sud je dao razloge i objašnjenja o neosnovanosti istih na strani 28. zadnji pasus pobijane presude i po svim zapisnicima iz istrage kada se radi o saslušanju svjedoka A. K. a se izjasnio na strani 29. i 30. pasus treći presude te izveo pravilan zaključak, a što je i stav ovog suda, da Kantonalno tužilaštvo disponira dokazima optužbe i odlučuje koje će dokaze izvesti u toku glavnog pretresa odnosno koje dokaze neće koristiti tako da nije imalo obavezu ni da koristi dokaze iz istrage pojedine ili sve u smislu člana 288. stav 1. ZKP FBiH. Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je branitelj svjedoku predočavao zapisnike PS Tešanj od 05.03.2019. godine, zapisnik PS Zenica od 02.04.2019. godine, zapisnike KT Zenica od 24.04. i 16.05.2019. godine te je svjedok A. K. potvrdio da je on potpisao navedene zapisnike dok je u ponovljenom postupku branitelj shodno odredbama člana 288. stav 1. ZKP FBiH ispitivao svjedoka na okolnosti eventualnih razlika u iskazima iz istrage kada je svjedok potvrdio da ostaje i kod navoda datih u istrazi a prvostepeni sud je postupajući u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 305. stav 7. istog Zakona, kako je to već prethodno u ovoj odluci istaknuto, sve dokaze kako subjektivne tako i materijalne prirode cijenio u pogledu njihove relevantnosti i vjerodostojnosti te se ne mogu prihvatiti žalbene tvrdnje branitelja i optuženog da je izostala analiza i ocjena izvedenih dokaza i da je presuda zasnovana na pretpostavkama, zbog čega je smatraju neodrživom.

Okolnost na kojoj insistira odbrana u žalbama i ukazuje na razlike koji se odnose na to kojom rukom je K. dao novac ispitivaču (lijevom ili desnom) i po ocjeni ovog suda ne mijenja suštinu iskaza svjedoka A. K. a a niti suštinu iskaza Ž. Dž. .

O prigovorima branitelja optuženog da se svjedok A. K. nije odazvao pozivu Unutrašnje kontrole MUP-a ZDK prvostepeni sud je dao obrazloženje na strani 30. i 31. pobijane presude i na te razloge kao razloge ovog suda upućuje se podnosilac žalbe, da se isti ne bi ponavljali u ovoj odluci.

U obje žalbe se ističe da je zbog sumnje u vjerodostojnost i istinitost iskaza svjedoka A. K. a, kome se nije moglo, kako to žalbe tvrde, pokloniti povjerenje, prvostepeni sud je trebao primijeniti načelo in dubio pro reo, jer niti jedan dokaz nije ponuđen od strane tužilaštva za krivicu optuženog, a na pretpostavkama se ne može donositi osuđujuća presuda. Samo na iskazu svjedoka pod imunitetom A. K. a i personalnoj evidenciji pomenutog te iskaza svjedoka Ž. Dž. nije mogao biti zasnovan zaključak da je optuženi počinio krivično djelo. Tužilaštvo nije dostavilo dokaze na osnovu kojih je van razumne sumnje moglo biti utvrđeno da je počinjeno krivično djelo sa svim zakonskim elementima.

Navedeni žalbeni prigovor i teza odbrane nisu prihvatljivi. Naime, iz obrazloženja razloga pobijane presude proizilazi da prvostepeni sud nije imao sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva tako da nije bilo ni osnova za primjenu navedenog instituta u konkretnom slučaju, tako da se prvostepeni sud s pravom i nije bavio načelom iz člana 3. stav 2. KZ FBiH. Sve razloge u pogledu donošenja pobijane presude sud je naveo u obrazloženju iste i obrazloženje nije kontradiktorno samo sebi niti u suprotnosti sa izrekom pobijane presude koja sadrži sve potrebne elemente u smislu odredbe člana 300. ZKP FBiH, na osnovu koje je optuženi Husić Esed oglašen krivim za krivično djelo kako je opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude.

Dakle, činjenično stanje je u konkretnom predmetu pravilno i potpuno utvrđeno a žalitelji u žalbama ponavljaju ono što je odbrana već iznosila u toku prvostepenog postupka, na što se u svojoj presudi prvostepeni sud detaljno izjašnjavao, pravilno ocjenjujući te navode neosnovanim. Žalbama se ne nude bilo kakvi drugi dokazi niti se iznosi nova argumentacija koja već nije činjenično i pravno ocijenjena od strane drugostepenog suda i sve razloge koje je prvostepeni sud iznio u pobijanoj presudi a koji se odnose na odbijanje određenih prigovora i navoda koje je odbrana iznosila u toku postupka, uvažava kao pravilne i prihvatljive i ovaj sud kao drugostepeni.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbe krivičnog zakona kada je radnje optuženog iz izreke pobijane presude pravno kvalifikovao kao krivično djelo primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH.

Sa navedenih razloga se nalazi i neosnovanim pozivanje žalbe branitelja optuženog na presudu Ustavnog suda BiH AP-661/04 obzirom da slučaj iz te odluke nije primjenjiv na konkretni krivični predmet i optuženog Husić Eseda u odnosu na kog postoje dovoljno jasni, čvrsti i uvjerljivi dokazi koji van razumne sumnje potvrđuju da je optuženi Husić Esed počinio predmetno krivično djelo, kako je to već prethodno u ovoj odluci obrazloženo. Nije u konkretnom predmetu primjenljiva ni odluka Ustavnog suda BiH, AP-1885/13, jer se ne radi o dokazima rekla-kazala, kako to neosnovano u žalbi ističe branitelj optuženog a i sam optuženi, pozivajući se neosnovano na načelo in dubio pro reo.

Iako branitelj optuženog u žalbi iznosi osnov pobijanja i odluke o kazni, u obrazloženju žalbe na bilo koji način ne daje argumentaciju za taj osnov, dok optuženi u svojoj žalbi ističe da je sankcija neispravno i prestrogo određena, pogotovo što smatra da nije kriv i da djelo nije dokazano. Kako ni jedna žalba odbrane ne daje argumente kada se radi o ovom žalbenom osnovu, ovaj sud je ispitao u tom pogledu presudu u dijelu koji se odnosi na kaznu temeljem člana 323. ZKP FBiH (prošireno dejstvo žalbe), te u vezi sa žalbom Kantonalnog tužilaštva koje presudu pobija zbog odluke o kazni i predlaže strožiju kaznu, te ovaj sud nalazi da žalbe, kantonalne tužiteljice, branitelja i optuženog, nisu osnovane. Naime, prvostepeni sud je optuženom za predmetno krivično djelo, po nalaženju ovog suda izrekao adekvatnu sankciju kako po vrsti tako i po visini. Pri odmjeravanju visine kazne za krivično djelo iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, (za koje je propisana kazna zatvora od jedne do deset godina), prvostepeni sud se imajući u vidu sve olakšavajuće okolnosti koje se stiču na strani optuženog, koje je naveo u obrazloženju svoje odluke a koje se okolnosti ni žalbama tužiteljice ne dovode u pitanje, pravilno opredijelio za primjenu odredaba ublažavanja iz člana 50. i 51. KZ FBiH te optuženom izrekao skoro pa najnižu kaznu koja se može izreći primjenom odredaba ublažavanja koja je za jedan mjesec samo, viša od one do koje se može doći maksimalni ublažavanjem. Kaznom od četiri mjeseca će se i po ocjeni ovog suda prema optuženom moći ostvariti prije svega svrha specijalne prevencije a također i utjecaj na druge da ne vrše krivična djela. Strožija kazna na kojoj u žalbi sugerše tužiteljica, po nalaženju ovog suda nije neophodna radi postizanja svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH. Pozivanje tužiteljice na druge odluke i kazne koje su izricane u pojedinim predmetima u kojima se po žalbama odlučivalo pred Kantonalnim sudom u Zenici, nisu primjenjive na konkretni slučaj jer je u ovom konkretnom predmetu prvostepeni sud pravilno, imajući u vidu sve olakšavajuće okolnosti iste kvalifikovao kao osobito olakšavajuće, individualizirao vrstu i visinu kazne prema optuženom Husić Esedu. Pri donošenju ove odluke u odnosu na žalbu tužiteljice, ovaj sud je imao u vidu težinu počinjenog djela, stepen ugrožavanja zaštićenog dobra, te smatra da se izrečenom kaznom iz izreke pobijane presude

može ostvariti i svrha izricanja krivičnih sankcija propisana odredbom člana 7. KZ FBiH.

Ispitujući izrečenu mjeru zabrane vršenja poziva aktivnosti ili funkcije koju je prvostepeni sud odmjerio u trajanju od tri godine optuženom na osnovu odredbe člana 76. stav 1. u vezi sa stavom 2. KZ FBiH, ovaj sud nalazi da je ta mjera izrečena pravilno i u skladu sa zakonom, a što se odnosi i na primjenu odredbe člana 114. stav 1. u vezi sa odredbom člana 380. stav 4. KZ FBiH u odnosu na oduzimanje imovinske koristi i obavezi optuženog na plaćanje troškova krivičnog postupka, kako je to odlučeno izrekom pobijane presude.

Sa navedenih razloga, odlučeno je kao u izreci ove presude, temeljem člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničarka

Burić Sabaheta

Predsjednik vijeća

Maličbegović Enes